

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 63/2026-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Pavlom Halajom, advokátom, Námestie slobody 2, Revúca, proti uzneseniu Okresného súdu Rožňava č. k. 12C/136/2003-1677 z 5. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 29. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označeným uznesením okresného súdu o trovách konania. Napadnuté uznesenie navrhuje zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.
2. Na okresnom súde bolo vedené konanie právnych predchodcov sťažovateľky o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam proti žalovanému. Pôvodní žalobcovia navrhovali vyporiadať podielové spoluvlastníctvo tak, že podiel žalovaného (6/8-in) súd prikáže do ich vlastníctva a zároveň im uloží povinnosť vyplatiť žalovanému náhradu za spoluvlastnícky podiel. Naproti tomu žalovaný navrhol prikázať nehnuteľnosti do svojho vlastníctva v celosti.
3. Pôvodní žalobcovia navrhli, aby súd pripustil zmenu účastníkov na strane žalovaného, ktorý svoj podiel na nehnuteľnostiach previedol kúpnu zmluvou na inú osobu (ďalej len „žalovaná v 1. rade“). Okresný súd uznesením zo 16. mája 2008 zmenu pripustil a na miesto žalovaného vstúpila do konania žalovaná v 1. rade.
4. Po rozvoде pôvodných žalobcov sa na základe vyporiadania BSM stala výlučnou vlastníčkou ich podielu na nehnuteľnostiach, a teda aj žalobkyňou [REDAKOVANÉ], ktorá podaním z 2. novembra 2011 navrhla, aby do konania pristúpil aj pôvodný žalovaný (ďalej len „žalovaný v 2. rade“), keďže mala pochybnosti o platnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovanými.

5. Podaním z 9. septembra 2016 žalobkyňa navrhla vyporiadanie v širšom zmysle tak, že súd zruší spoluvlastníctvo účastníkov a nehnuteľnosti prikáže v celosti do jej vlastníctva a zároveň jej uloží povinnosť zaplatiť 234 000 eur za ustupujúci podiel 6/8-in žalovanej v 1. rade alebo žalovanému v 2. rade a súčasne žalovaná v 1. rade alebo žalovaný v 2. rade zaplatia žalobkyni 207 300 eur za zhodnotenie nehnuteľností spolu s trovami konania. Žalovaná v 1. rade aj naďalej trvala na tom, aby nehnuteľnosti súd prikázal do jej vlastníctva, a rozšírenie žaloby navrhla zamietnuť. Žalovaný v 2. rade nesúhlasil s prikázaním nehnuteľností žalobkyni a trval na platnosti kúpnej zmluvy, teda vyporiadanie v širšom zmysle žiadal zamietnuť, keďže nie je spoluvlastníkom nehnuteľností. Okresný súd rozšírenie žaloby uznesením pripustil.

6. Po smrti žalobkyne [REDAKOVANÉ] okresný súd v konaní pokračoval so sťažovateľkou a rozsudkom z 19. apríla 2024 zrušil podielové spoluvlastníctvo (výrok I) a prikázal nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva sťažovateľky (výrok II). Sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť žalovanej v 1. rade 335 250 eur ako náhradu za ustupujúci podiel 6/8-in (výrok III). Výrokmi IV a V vyporiadanie v širšom zmysle aj žalobu proti žalovanému v 2. rade zamietol. Žalovanému v 2. rade priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok VI). Vo vzťahu medzi sťažovateľkou a žalovanou v 1. rade žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok VII) a napokon na úhradu trov štátu zaviazal sťažovateľku a žalovanú v 1. rade, obe v rozsahu 50 % (výrok VIII).

7. Odvolací súd na základe podaných odvolaní potvrdil prvoinštančné rozhodnutie vo výrokoch I, III, IV – VIII a obom žalovaným priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Vyššia súdna úradníčka uznesením č. k. 12C/136/2003-1627 zo 6. júna 2025 uložila sťažovateľke zaplatiť žalovanej v 1. rade trovy odvolacieho konania 4 779,84 eur, žalovanému trovy konania 33 239,79 eur a trovy štátu 767,58 eur.

9. Sťažovateľka v sťažnosti proti uzneseniu zo 6. júna 2025 namietala:

A) proti trovám žalovanej v 1. rade – (1) nesprávne určenie základnej sadzby tarifnej odmeny za úkon právnej služby vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva a (2) nesprávne určenie odmeny za úkony v spojených veciach;

B) proti trovám žalovaného v 2. rade – (1) nesprávne určenie základnej sadzby tarifnej odmeny za úkon právnej služby vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva, (2) nesprávne určenie odmeny za úkony v spojených veciach, (3) priznanie odmeny žalovanému v 2. rade za úkony právnej služby realizované v období, keď v spore vystupoval ako jediný žalovaný, (4) priznanie DPH k odmene za úkony realizované advokátom JUDr. Sitárom bez preukázania, že by bol platcom DPH, (5) priznanie 23 % sadzby DPH za úkony realizované právnym zástupcom, ktorý zastupovanie ukončil 14. júna 2008, a (6) neúčelnosť úkonov týkajúcich sa zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, ktorých spoluvlastníkom nebol žalovaný v 2. rade;

C) proti trovám štátu, ktoré považovala za neúčelné výdavky, pretože v dôsledku zbytočných prietahov v konaní súd zo znaleckých posudkov nevychádzal.

10. Okresný súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľky zamietol.

11. Vo vzťahu k namietaným trovám štátu okresný súd uviedol, že predmetné znalecké dokazovanie bolo navrhnuté samotnými stranami konania. Ústavný súd síce v náleze sp. zn. II. ÚS 339/2023 zo 6. septembra 2023 konštatoval existenciu prietahov v konaní, ale zároveň zhodnotil, že k nim prispeli svojím správaním aj strany konania.

12. V súvislosti s námietkou o nesprávnom určení tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vo vzťahu k obom žalovaným [A (1) a A (2), B (1) a B (2), pozn.] okresný súd poukázal na to, že k spojeniu vecí nedošlo, a preto nevidel dôvod na aplikáciu § 13 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Okrem toho okresný súd poukázal na to, že tarifná odmena za jeden úkon právnej služby bola určená v súlade s odborným komentárom, podľa ktorého je nevyhnutné pri odmene advokáta vychádzať z toho podielu, ktorý vlastní jeho klient. Z toho vyplýva, že ak hodnota nehnuteľností pri začatí poskytovania právnej služby (v odvolacom konaní) bola 447 000 eur podľa znaleckého posudku, tak hodnota podielu 6/8-in žalovanej v 1. rade predstavuje 335 250 eur a výška tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je 1 090,53 eur. Vo vzťahu k trovám žalovaného v 2. rade okresný súd odkázal sťažovateľku na rovnaký odborný komentár.

13. Pokiaľ sťažovateľka namietala neúčelnosť trov konania žalovanej v 1. rade v odvolacom konaní, okresný súd poukázal na to, že žalovaná v 1. rade tieto úkony vykonávala, pretože odvolanie podala sťažovateľka proti výrokom o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, ako aj proti výroku o zamietnutí širšieho vyporiadania. Vzhľadom na neúspech sťažovateľky v odvolacom konaní priznal súd náhradu trov odvolacieho konania obom žalovaným.

14. Okresný súd označil tvrdenie sťažovateľky, že JUDr. Sitár nie je platcom DPH za nepravdivé, a uviedol, že osvedčenie o registrácii bolo doručené spolu s vyčíslením trov právneho zastúpenia 25. mája 2025.

15. Vo vzťahu k námietke priznania trov konania žalovanému v 2. rade za obdobie od podania žaloby do 16. mája 2008 okresný súd zdôraznil, že bolo úlohou sťažovateľky ako žalobkyne vymedziť sporové strany. Žalovaný v 2. rade do konania vstúpil na základe návrhu právnej predchodkyne sťažovateľky, a preto mu patrí náhrada trov za celé obdobie konania.

16. K otázke určenia príslušnej sadzby DPH okresný súd uviedol, že pre jej určenie bolo smerodajné, kedy bolo poskytovanie služieb ukončené.

17. Pokiaľ sťažovateľka namietala určenie tarifnej odmeny za úkon právnej služby vo vzťahu k žalovanému v 2. rade v sume 1 729,54 eur, okresný súd uviedol, že po opakovanom vstupe žalovaného v 2. rade do konania si sťažovateľka voči nemu uplatňovala nárok na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva a tvrdila, že je spoluvlastníkom podielu 6/8-in k celku. V čase opakovaného vstupu do konania bola znaleckým posudkom určená hodnota nehnuteľností 312 000 eur, teda hodnota podielu žalovaného v 2. rade predstavovala 234 000 eur, čo predstavuje tarifnú odmenu za jeden úkon právnej služby 891,33 eur. Po rozšírení žaloby realizovanej 13. septembra 2016 si sťažovateľka voči žalovanému v 2. rade uplatnila aj vyporiadanie v širšom zmysle, v rámci ktorého si voči nemu uplatňovala 207 300 eur. Z tejto hodnoty predmetu konania je tarifná odmena za jeden úkon právnej služby 838,21 eur.

18. V závere odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd poukázal na to, že námietky smerujúce proti existencii nároku žalovaných na náhradu trov konania nemajú vzhľadom na procesné štádium konania relevanciu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

19. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti opakuje námietky uplatnené v sťažnosti proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky zo 6. júna 2025, ktoré rozširuje o námietku týkajúcu sa porušenia princípu kontradiktórnosti.

20. Výklad okresného súdu v otázke určenia základnej sadzby tarifnej odmeny v spore o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva určenej podľa hodnoty jednotlivých spoluvlastníckych podielov bez ohľadu na spôsob navrhovaného vyporiadania považuje sťažovateľka za odporujúci doslovnému aj logickému výkladu advokátskej tarify. Za ústavne konformný označila taký výklad § 10 ods. 5 vyhlášky, podľa ktorého v prípade, že sa v spore o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva niektorý z účastníkov domáha, aby mu súd prikázal do jeho výlučného vlastníctva podiel iného spoluvlastníka, základná sadzba tarifnej odmeny sa určí podľa všeobecnej hodnoty spoluvlastníckeho podielu druhého účastníka.

21. Priznanie trov žalovanému v 2. rade aj za obdobie do mája 2008 považuje sťažovateľka za nesprávne. V tomto smere argumentuje tým, že uznesením okresného súdu zo 16. mája 2008 došlo k zmene účastníkov na strane žalovaných. Až na základe návrhu právnej predchodkyne sťažovateľky zo 4. novembra 2011 okresný súd pripustil vstup do konania žalovanému v 2. rade.

22. Sťažovateľka vo vzťahu k základnej sadzbe tarifnej odmeny žalovaného v 2. rade opäť zdôrazňuje, že súd vychádzal z nesprávne určenej hodnoty spoluvlastníckeho podielu, a súčasne argumentuje aj tým, že od jeho opätovného vstupu do konania žiaden spoluvlastnícky podiel nevlastnil ani sa nedomáhal prikázania podielu do jeho vlastníctva. Podľa sťažovateľky v tejto časti mal byť aplikovaný § 11 ods. 1 vyhlášky.

23. V časti sporu týkajúceho sa zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva okresný súd nesprávne vychádza zo všeobecnej hodnoty spoločnej veci v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie namiesto jej hodnoty v čase začatia poskytovania právnej služby. V tejto spojitosti argumentuje sťažovateľka tým, že žalovaná v 1. rade vstúpila do konania až 16. mája 2008, ale súd vychádzal z hodnoty nehnuteľností v čase vyhlásenia rozsudku okresného súdu. Začatie poskytovania právnej služby vo vzťahu k žalovanému v 2. rade označuje dňom udelenia plnej moci jeho právnomu zástupcovi, teda od 16. decembra 2016.

24. Sťažovateľka tiež namieta, že okresný súd pri výpočte trov konania neaplikoval § 13 ods. 3 vyhlášky napriek tomu, že právna predchodkyňa sťažovateľky v septembri 2016 navrhla zmenu petitu o vyporiadanie v širšom zmysle s ohľadom na zhodnotenie nehnuteľností. Nepoužitie uvedeného ustanovenia pritom okresný súd žiadnym spôsobom neodôvodnil.

25. Vo vzťahu k trovám žalovanej v 1. rade v odvolacom konaní sťažovateľka namieta, že žalovaná bola úspešná len v časti zamietnutia žaloby o širšom vyporiadaní, teda len v časti sťažovateľkou uplatňovanej pohľadávky. Preto odmena za dva úkony právnej služby nemala predstavovať súčet

tarifnej odmeny pre časť zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva a pre časť širšieho vyporiadania.

26. Úkony žalovaného v 2. rade vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva sťažovateľka nepovažuje za účelné. Podľa názoru sťažovateľky mu mali byť priznané iba trovy v časti obrany proti pohľadávke 207 300 eur uplatňovanej v rámci širšieho vyporiadania.

27. Žalovaný v 2. rade bol počas trvania sporu zastúpený dvoma právnymi zástupcami, pričom nie je preukázané, že aj skorší právny zástupca je platcom DPH. Navyše, okresný súd pochybil, ak odmenu skoršieho právneho zástupcu navýšil o 23 % sadzbu DPH, hoci jeho právne zastúpenie skončilo 16. mája 2018.

28. Sťažovateľka síce akceptuje, že v súvislosti so znaleckým dokazovaním vznikli trovy štátu, ale v dôsledku priesťahov ich nemožno považovať za účelne vynaložené.

29. Porušenie princípu kontradiktórnosti sťažovateľka vníma v tom, že okresný súd jej nezaslal vyjadrenie žalovaných k jej sťažnosti proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

30. Ústavný súd považuje za žiaduce poukázať v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ako integrálnych súčasťou súdneho konania je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, I. ÚS 630/2017).

31. Ústavný súd teda skúmal, či sa okresný súd odchyľil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia s uvedenými článkami ústavy, listiny a medzinárodných dohovorov.

32. K argumentácii týkajúcej sa spôsobu určenia výšky odmeny advokáta okresný súd v napadnutom uznesení poukázal na odborný komentár k § 10 ods. 5 vyhlášky, v zmysle ktorého pri odmene advokáta je vždy nevyhnutné vychádzať z hodnoty podielu, ktorý vlastní jeho klient a na ktorý sa bezprostredne vzťahuje poskytovanie právnych služieb advokátom. Preto ako správny vyhodnotil postup vyššieho súdneho úradníka, ktorý v danej súvislosti vychádzal zo sumy požadovaného podielu vyplývajúcej z predloženého znaleckého posudku, teda toho podielu, ktorý bol predmetom náhrady trov.

33. Z pohľadu ústavného súdu okresný súd poskytol dostatočnú odpoveď na uvedenú argumentáciu sťažovateľky a ním aplikovanú interpretáciu § 10 ods. 5 vyhlášky nemožno považovať za nerešpektujúcu zmysel a účel tohto ustanovenia. Ústavný súd zdôrazňuje, že z ústavnoprávneho hľadiska odrážajúceho požiadavky základného práva na súdnu ochranu môžu v určitých prípadoch

popri sebe obstať aj dve rozhodnutia všeobecného súdu vyhodnocujúce parciálnu otázku v obdobných skutkových okolnostiach odlišne. Inými slovami, ľudskoprávna korektnosť rozhodnutia všeobecného súdu nemusí byť v každom prípade stotožnená výlučne s jediným do úvahy prichádzajúcim riešením. V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje na judikatúru (IV. ÚS 399/2022), v ktorej pripomína, že pri posudzovaní ústavnej udržateľnosti rozhodnutí súdov „nerieši kauzu“, posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť rozhodnutí a z tejto pozície nemusí dospieť k derogačnému záveru ani vtedy, ak by sám na úrovni podústavného práva dospel k inému rozhodnutiu než všeobecný súd (IV. ÚS 688/2025).

34. Námietku sťažovateľky vo vzťahu k priznaným trovám žalovaného v 2. rade ústavný súd nevyhodnocuje ako opodstatnenú. Trovy konania predstavujú náklady, ktoré strana v konaní reálne vynaložila. Vzhľadom na to, že sťažovateľka, resp. jej právni predchodcovia, žalobný návrh smerovali práve proti žalovanému v 2. rade, je nesporné, že mu v súvislosti s vedeným konaním vznikli trovy tak, ako to vyplýva z napadnutého uznesenia okresného súdu. Je pravda, že uznesením okresného súdu zo 16. mája 2008 došlo k zmene subjektov na strane žalovaných tak, ako to sťažovateľka prezentuje aj v ústavnej sťažnosti. Na druhej strane treba uviesť, že právna predchodkyňa sťažovateľky navrhla „opätovné“ pristúpenie žalovaného v 2. rade do konania. Sťažovateľkou načrtnutý postup (že trovy konania na súde prvej inštancie mali byť priznané žalovanej v 1. rade) by bol príliš formalistický a s ohľadom na podstatu účelu náhrady trov celkom nelogický.

35. Vo vzťahu k určení ceny predmetu konania ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že v konaní bolo predložených viacero znaleckých posudkov, cena nehnuteľností bola ustáľovaná postupne, a to aj s ohľadom na námietky oboch strán. Ak sťažovateľka namieta, že okresný súd vo vzťahu k žalovanej v 1. rade vychádzal z ceny určenej neskorším znaleckým posudkom, nie z toho, ktorý bol v čase vstupu žalovanej v 1. rade v konaní predložený, ústavný súd poukazuje na to, že sama sťažovateľka považovala hodnotu nehnuteľností vyplývajúcu zo skoršieho znaleckého posudku za podhodnotenú (bod 12 rozsudku okresného súdu z 19. apríla 2024, pozn.). Navyše, žalovanej v 1. rade boli priznané až trovy odvolacieho konania, teda v čase, keď cena predmetu sporu bola ustáľená znaleckým posudkom z 8. decembra 2023. Pokiaľ ide o trovy žalovaného v 2. rade, okresný súd vzal do úvahy všeobecnú hodnotu nehnuteľností vyplývajúcu z posudku z 13. apríla 2015 (v časti žaloby o zrušenie vyporiadania spoluvlastníctva). Vzhľadom na uvedené okolnosti okresný súd v napadnutom uznesení konštatoval, že procesný postup vyššieho súdneho úradníka pri určovaní výšky advokátskej tarify z ustáľenej hodnoty nehnuteľností považoval za správny.

36. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že aj cenu nehnuteľností je možné v kontexte prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany zaradiť ku skutkovým tvrdeniam, ktoré majú právo a zároveň povinnosť uvádzať strany sporu (§ 149 v spojení s § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia síce stručne, ale akceptovateľným spôsobom odôvodnil záver, pre ktorý bola hodnota veci ustáľená pre oboch žalovaných rôzne. Rovnako okresný súd udržateľným spôsobom odôvodnil priznanie trov odvolacieho konania s ohľadom na to, že sťažovateľka odvolanie podala aj proti výrokom o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, aj proti výrokom týkajúcim sa širšieho vyporiadania. Jeho odôvodnenie ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľné s prihliadnutím na konkrétne okolnosti sporu o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva.

37. Nie je pravda, že okresný súd neodôvodnil, prečo neaplikoval § 13 ods. 3 vyhlášky, ako to prezentuje sťažovateľka v ústavnej sťažnosti. V bode 17 odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd konštatoval, že v predmetnom konaní nedošlo k vydaniu uznesenia o spojení vecí, preto na aplikáciu uvedeného ustanovenia nebol dôvod. V tejto súvislosti tiež poukázal na to, že pokiaľ sa v spoločnom konaní posudzuje viacero samostatných nárokov, na účely rozhodnutia o náhrade trov sa každá z týchto vecí posudzuje samostatne (bod 16 odôvodnenia napadnutého uznesenia).

38. K argumentácii týkajúcej sa nesprávnosti rozhodnutia okresného súdu vo vzťahu k priznaniu odmeny za jednotlivé úkony právnej služby či výšky priznanej DPH ústavný súd odkazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej v zásade nepreskúmava správnosť výpočtu trov konania a výšky odmeny advokáta, ak nedosahuje intenzitu svojvôle, pretože ide o aplikáciu podzákonného právneho predpisu, ktorá prislúcha výlučne všeobecným súdom (napr. IV. ÚS 348/2011, II. ÚS 303/2017, IV. ÚS 679/2023).

39. K námietke o porušení princípu kontradiktórnosti ústavný súd uvádza, že táto nemá absolútny charakter, pretože existujú aj výnimky z uvedeného pravidla, kde okolnosti prípadu alebo procesnej situácie vylučujú uplatňovanie tejto zásady (napr. rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 481/2012). Ústavný súd aj v inom svojom rozhodnutí konštatoval, že kontradiktórnosť konania nemôže prechádzať do roviny „absolútna“ (rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 18/2013, II. ÚS 403/2022).

40. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v napadnutom uznesení okresného súdu ani v jeho procesnom postupe nezistil pochybenia takej ústavnoprávnej intenzity, aby mohol po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu